

man har gjort det f. Eks. i England, hvad jeg har paapeget, den Gang jeg talte om de kroniske Sygdomme, og som jeg atter vil pege paa.

Det er sagt saa tidt, at Venstre søgte sine Forbilleder i de germanske Lande, medens Regeringen fandt sine i de angelsachsiske Lande, men her kan jeg med Rette pege paa, at naar Venstre ønsker Spørgsmaalet om de kronisk syges Invaliditet løst som et Forsikringsspørgsmaal, er vi i fuld Overensstemmelse med de angelsachsiske Lande. Det var den Vej, man gik i 1911 i England under Lloyd Georges Førerskab. Der har man netop, jeg antager i Overensstemmelse med nogle Betragtninger, som jeg før gjorde gældende, sagt som saa: Netop fordi Risiko ikke udelukkende løbes ved Arbejde, men ogsaa ved andre Lejligheder i Livet, som Arbejdsgiveren ikke kan hæfte for, netop derfor er der Grund til, at Præmien erlægges dels af Arbejdsgiverne, dels af det forsikrede Individ og dels endelig gennem Tilskud paa dette som paa andre store sociale Omraader fra det offentliges Side, fra Stat og Kommune, simpelt hen fordi Stat og Kommune har store Interesser i, at disse Problemer faar en god og positiv Løsning. Derfor er vi fra mit Partis Side, villige til paa dette Forsikringsomraade som paa andre lignende sociale Omraader ikke at lade Individet sejle sin egen Sø og sige: Vil du forsikres, saa skal du betale, men vi er fuldkommen villige til at fordele Byrden ud fra en rimelig og human Betragtning og sige, at Arbejdsgiverne bør bære en Del af Byrden og Staten eller Kommunen eller eventuelt begge en Del af Byrden, men de vedkommende selv skal ogsaa bære deres Del af Byrden dels paa Grund af den almindelige sunde Betragtning af Risikotilstedekomsten, men dernæst ogsaa, fordi Venstre altid har hævdet, at det er sundest og bedst for vedkommendes egen sociale Etik, at han selv bidrager til sin Forsikring.

Jeg har selvfølgelig ikke kunnet faa Lejlighed til blot tilnærmelsesvis at gennemblade det store Værk, som Landstingsmand Steincke har lagt paa vore Pladser, men jeg kender den Mands Arbejde fra tidligere Tid, og jeg slog med stor Interesse op paa enkelte Steder, hvor jeg ventede at finde Udtalelser netop af denne Art, thi jeg vidste, at denne Mand havde sin selvstændige Samfundsopfattelse, som han ikke lod sig diktere af noget som helt Partihensyn. Den, som har læst den lille Pjece, han i sin Tid udgav, „Kulturbetragtninger“, vil

være klar over, at der er ikke nogen Mand, der paa saa skarp og sagkyndig Maade har hudflettet sit eget Partis svage Sider som netop denne Mand, og derfor ventede jeg ogsaa, at han klart og rent vilde sige sin Mening om disse Spørgsmaal, og blot ved en ganske kort Bladning i Bogen har jeg fundet enkelte Ting, som jeg vil pege paa her. Han siger Side 15 om Forsikring — og her er Tale om Forsikring i min Betydning af Ordet, ikke i den saakaldte Forsikrings Betydning, som Indenrigsministeren tog det —: „Forsikringen har altsaa vigtige psykologiske Bivirkninger i Retning af at ranke den enkeltes Selvstændighedsfølelse og Bevidsthed om sit eget Værd, økonomisk set, og er derfor af stor etisk Værdi — *vel at mærke naar og saa længe der er Tale om en frivillig Forsikring*“. Heri er jeg enig med ham, det har Venstre altid været enig i, dog ikke hele Venstre, Venstre har staaet delt paa Spørgsmaalet: Tvangsforsikring eller frivillig Forsikring, men jeg hører til den Del af Venstre, som har indrømmet, at det er en uhyre Fordel, hvis man kan undgaa den tvangsmæssige Forsikring og knytte, som det netop her er sket, Invaliditetsforsikringen til den i Forvejen frivillige Forsikring, nemlig Sygekasseforsikringen, gennem en yderligere Udvikling deraf. Derfor glædede Landstingsmand Steinckes Ord mig, fordi de netop indrømmer en af de Hovedpaastande, som Venstre Gang paa Gang har gjort gældende, at det ikke blot økonomisk set er det forsvarligste, i alt Fald for en slunken Statskasse, at kræve Individets eget Bidrag som en Del til Dækningen af Risikoen, men at det ogsaa socialt-etisk er en stor Fordel for Samfundet, at dets Medborgere gaar rundt med en levende Følelse af, at de selv bidrager til at sikre sig mod de Risikoer, der her er Tale om. Det kan ikke nægtes, at siden det Spørgsmaal sidst var til Drøftelse, har Forholdene forskudt sig absolut i Retning af at gøre Venstres Krav i saa Henseende rimeligere og nødvendiggøre. Statskassen er meget daarligere stillet nu, end den var i 1918; man maa have Ret til at sige, at ved de Løn- og Lønningsstigninger, der siden da har fundet Sted, har Forholdet snarest forskudt sig saaledes, at det enkelte Individ har faaet forøget Evne til at bidrage til sin Forsikring og Statskassen formindsket Evne til alene at bære de mægtige Byrder, der her er Tale om.

Det er umuligt her at nævne nøjagtige Beløb, men jeg kan ikke fragaa, at